

Zondag 30 maart 2025

4^e zondag van de Veertigdagentijd

Evangelielezing: Lucas 15, 1-3,11-32

Overweging

Ik weet niet hoe het u vergaat, maar ze weten me te vinden. De reclamemakers, de collectanten, de ongewenste telefoontjes en niet te vergeten de belastingdienst. Ze zoeken ons en weten ons te vinden. Verstoppertje heeft geen zin. Ze bellen op, ze bellen aan, stoppen brieven in de bus, ongewenste e-mails, het houdt maar niet op. Maar ze bellen niet aan om een pakketje geluk bij ons voor de deur te leggen. Geluk, dat moeten we zelf maar zien te vinden.

Zoeken naar geluk, naar houvast, naar plezier of liefde, daar zijn we heel veel tijd mee kwijt. En het kost ons inspanning en kopzorgen. Geluk wordt niet bezorgd. En hoeveel verdriet kost het niet als we iets kwijt zijn wat we niet terug kunnen vinden? Je portemonnee met al die pasjes, je tas met spullen (waar heb ik hem nou), wat een ellende. Maar je kunt ook een deel van je gezondheid kwijt zijn, zaken niet meer herinneren of een kind dat niet meer thuis komt.

Je kunt je geloof in God verliezen of je vertrouwen in mensen. Je zoekt met tranen in je ogen, en moegestreden geef je het ten langen leste op.

Dan weten ze ons niet te vinden. Je voelt je alleen staan. Het lijkt wel een soort levenslot: we zijn chronische zoekers.

En dan die God. Heeft zoeken nog wel zin? God lijkt wel een oude foto. Leuk om nog eens naar te kijken. Wie is dat, Oma?, vragen de kleinkinderen.

O, dat is God. Dat is van vroeger.

We vragen ons wel eens af of God eigenlijk naar ons zoekt. Niet als een collectant of een belastinginspecteur, maar of Hij echt begaan is met ons lot. Soms lijkt het wel allemaal van één kant te moeten komen.

In het prachtige verhaal van vandaag van de verloren zoon wordt verteld hoe het eigenlijk zit. De zoon wordt door honger gedreven, ziet dat zijn situatie uitzichtloos is. Hij komt tot nadenken, tot bezinning. Hij gaat niet zijn eigen gelijk zitten oppoetsen en koppig zijn ellende goedpraten. Hij gaat op zoek. Er moeten toch ergens nieuwe kansen liggen.

En dan die vader. Die zegt niet: Hij komt er niet meer in, of "hij moet eerst op zijn knieën" Nee, hij staat op de uitkijk, zie ik mijn zoon al komen.

En zo staat God ook aan de deur, en Hij kijkt of wij zijn kant op komen.

Hij verwacht ons WEL, en als wij naar Hem op weg zijn, heeft Hij dat meteen in de gaten en komt Hij naar ons toe rennen.

Zoeken en vinden, het komt blijkbaar van twee kanten. Geloof wordt niet als een pakketje voor onze deur gelegd. Het geloof is geen oud trommeltje waarin we alleen maar kijken wanneer we pleisters zoeken voor onze wonden.

Geloof is beweging, op zoek gaan, openstaan voor het mysterie.

Ook wanneer we samenkomen in gebed, of zoals nu, in deze kerk, zijn we op zoek.

God dringt zich niet op. Hij wil dat wij in vrijheid kiezen. We lopen soms verloren in deze wereld. We worden door honger gedreven. Honger naar een goed antwoord, een begrijpende blik, een arm om je schouders, een hand die houvast geeft.

Al die bellers en reclamemakers weten geen antwoord op onze diepste levensvragen. We gaan op zoek. We bidden, we zingen, we zijn stil. En weet, God staat op de uitkijk.

De zoon in het verhaal vindt meer dat hij verwacht had. Er wordt feest gevierd, hij wordt omarmd, hij krijgt geen donderpreek, zijn fouten worden hem vergeven. God is barmhartig.

Zoeken is geen ondraaglijk levenslot. Wie op weg gaat, vindt altijd een hand die steunt, een mond die van liefde spreekt. God komt naar ons toe.

En kijk nog maar eens goed naar het evangelie van vandaag. Er staat niet: de zoon is teruggekomen. Er staat: hij is teruggevonden.

Wie God hoopt te ontmoeten, zal een feestmaal vinden.

We mogen aanzitten, en er wordt brood gedeeld.

Wie zoekt, wordt gevonden.

Huub Oosterhuis heeft het zo verwoord in een gedicht:

Hij (de barmhartige vader) ziet ons al van verre omdat hij ons bemint en liever dan de sterren, is Hem een mensenkind.

En voordat wij HEM zoeken, zijn wij gezocht door Hem.

En nu we om Hem roepen, geeft Hij ons deze stem.

En wie het wordt gegeven, bespeurt Hem overal.

In woorden, allerwegen, in mensen zonder tal.

Dat wij allen mogen zoeken en gevonden worden.

Amen

Frans-Willem van de Sande

geïnspireerd op Jos Zwetsloot, Zout en Licht